

Sammanfattning av fredagspredikan den 6 december 2024: "Besvara anklagelser i samband med Hudaibiyah-fördraget"

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sa Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba) att han skulle fortsätta att nämna detaljer i Hudaibiyah-fördraget.

Skulle muslimska kvinnor återlämnas till Mecka?

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver:

"Det är vanligt att brister lämnas oupptäckta i avtal, som senare blir resultatet av betydande resultat. På samma sätt, även i Hudaibiyah-fördraget, förblev en brist oupptäckt, eftersom även om muslimska mäns återvändande var tydligt stipulerade, fanns det inget omnämnande av sådana kvinnor från folket i Mecka, som skulle acceptera islam och ansluta sig till muslimerna. Men kort därefter började sådana omständigheter uppenbara sig som gjorde denna brist uppenbar för folket i Mecka. Det hade bara gått en kort tid i uppgörelsen av detta avtal, när några muslimska kvinnor lyckades fly de otrognas händer och nå Medina. Bland dem var den första en dotter till en död avgudadyrkare, hövdingen 'Uqbah bin Abi Mu'it vid namn Ummi Kulthum. Från sin mors sida var hon också syster till Hazrat 'Uthman bin 'Affan. Uppvisade lovvärt mod, Ummi Kulthum nådde Madinah till fots och presenterade sig själv inför den Helige Profeten (sa) uttryckte sin acceptans av Islam. Men två av hennes nära släktingar följde också efter för att fånga henne och krävde att hon skulle återvända. Dessa människor hävdade att även om ordet "man" har använts i fördraget, var avtalet i själva verket generellt och påverkade både män och kvinnor lika. Men utöver fördragets ord kämpade Ummi Kulthum för ett undantag för kvinnor eftersom en kvinna tillhör ett svagare kön. Dessutom, i jämförelse med män, har hon en underordnad position till män, så att av denna anledning återlämna henne, skulle vara likvärdigt med att kasta henne i munnen på andlig död och därmed beröva henne islam. Att betrakta kvinnor som undantagna från detta stipulerade avtal var därför inte bara helt i enlighet med detta avtal, utan logiskt sett var det närmare rättvisa och nödvändigt. Av denna anledning, naturligt och rättvist, gav den Helige Profeten (sa) en dom till förmån för Ummi Kulthum och skickade tillbaka hennes släktingar. Dessutom stödde Gud den Upphöjde också detta beslut. Följaktligen, under dessa dagar, avslöjades koranversen att, "När troende kvinnor kommer till er som flyktingar, undersök dem, och om de visar sig vara dygdiga och uppriktiga, skicka dem inte tillbaka till de icke troende utan om de är gifta kvinnor, återlämna hemgiften till sina otroende män." Därefter, närhelst en kvinna skulle lämna Mecka och anlända till Medina, skulle hon undersökas grundligt och hennes avsikt och uppriktighet skulle noggrant bedömas. Sedan, när det gäller de kvinnor som visade sig vara välmenande och uppriktiga och det inte fanns något materialistiskt eller personligt syfte bakom deras migration, skulle de förvaras i Medina. Men när det gäller de kvinnor som var gifta, betalades deras hemgift till deras män och efter det var de fria att gifta sig bland muslimerna." (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 3, s. 147-149)

Abu Basirs återkomst till Mecka

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) angående en annan incident. Han skriver:

"Bland villkoren för Hudaibiyahs överenskommelse var ett villkor att om en individ från Quraish blir muslim och kom till Medina, skulle folket i Medina inte ge honom skydd, istället skulle de lämna tillbaka honom. Om däremot en muslim fördömer islam och beger sig mot Mecka, skulle folket i Mecka inte lämna tillbaka honom. Till en början verkade detta tillstånd vara ett medel till skam för muslimerna. Det var av denna anledning som många muslimer var motvilliga, så mycket att även en vördnadsvärd och anmärkningsvärt förstående följeslagare som Hazrat 'Umar (ra), i den känslomässiga situationen på den tiden, var mycket missnöjd och rastlös angående detta tillstånd. Men snart därefter bevisades det att detta tillstånd i verkligheten var ett medel för svaghet för Quraish och styrka för muslimerna. Precis som den Helige Profeten (sa) hade sagt i början, att om en muslim blev avfällig och lämnade Medina, så var han en ruttet lem, vars amputation faktiskt var bättre. Men i jämförelse med detta, om en individ blev muslim rent hjärta och lämnade Mecka, oavsett om han hittade en plats i Medina eller inte, skulle han bli ett sätt att stärka islam, oavsett var han bodde, och i slutändan skulle Allah rensa en väg för hans befrielse. Detta perspektiv visade sig snabbt vara sanningsenligt, eftersom det inte hade gått länge sedan den Helige Profetens (sa) ankomst tillbaka till Medina, när en man vid namn Abu Basir 'Utbah bin Usaid Thaqafi, som var invånare i Mecka, och var en allierad till Banu. Zuhrah, blev muslim och flydde från Quraish och flydde till Medina. Quraish från Mecka sände två män i hans jakt och bönföll den Helige Profeten (sa) att överlämna Abu Basir, enligt villkoren i avtalet. Den Helige Profeten (sa) kallade Abu Basir och beordrade honom att gå tillbaka. Abu Basir beklagade, "Jag är en muslim, dessa människor kommer att ge mig sorg i Mecka och kommer att tvinga mig att fördöma islam." Den Helige Profeten sa, "Vi är bundna av avtalet och kan inte hålla dig här. Om du är tålmodig för Guds skull kommer han att öppna en väg för dig. Vi är begränsade av fördraget och kan inte agera i strid med avtalet." Hjälplos lämnade Abu Basir för att återvända med dessa människor men var oerhört livrädd att när han nådde Mecka skulle många grymheter utsättas för honom och att han skulle tvingas dölja en välsignelse som islam, snarare, på grund av förtryck och förföljelse, kanske tvätta sin händerna på allt tillsammans. Därför, när detta sällskap nådde Dhul-Halifah, som ligger några kilometer från Medina på väg till Mecka, och hittade rätt tillfälle, lyckades han döda en av sina medföljare, som också var ledaren för det partiet. Han var på väg att sikta på nästa, men han flydde för sitt liv på ett sådant sätt att han nådde Medina redan före Abu Basir.

Bakom honom nådde Abu Basir också Medina. När denna person nådde Medina var den Helige Profeten (sa) i moskén. När den Helige Profeten (sa) såg sitt fruktansvärda tillstånd, sa: "Det verkar som om han har drabbats av någon rädsla eller skräck." Han flämtade efter andan och darrade och sa till den Helige Profeten (sa), "Min följeslagare har dödats och jag är också som i dödens mun." När den Helige Profeten (sa) hörde om denna händelse, tröstade han honom. Under tiden, med ett svärd i handen, nådde Abu Basir också dit och så fort han anlände började han säga till den Helige Profeten (sa), "O Allahs Sändebud! Du överlämnade mig till Quraish och nu har din plikt uppfyllts. Men Gud har gett mig befrielse från ett grymt folk och nu har du inget ansvar över mig." Den Helige Profeten (sa) sa spontant:

"Ve hans mor (i arabernas formspråk används dessa ord för att förebrå någon eller uttrycka förvåning), den här mannen tänder krigets eld. Om det bara fanns någon som kontrollerade honom."

När Abu Basir hörde dessa ord förstod han att i alla fall skulle den Helige Profeten (sa) beordra honom att gå tillbaka på grund av fördraget. I relation till detta är Bukharis ord:

[När han hörde att han visste att han skulle lämnas tillbaka till dem]

Efter detta lämnade han tyst därifrån, och istället för att gå till Mecka, där han förutsåg både sin fysiska och andliga död, nådde han Siful-Bahr mot Röda havets kust.

När de andra svagare och dolda muslimerna i Mecka fick reda på att Abu Basir har inrättat en separat bostad, började de sakta lämna Mecka och nådde Siful-Bahr. Bland dem var också Abu Jandal, som var son till hövdingen i Mecka, Suhail bin 'Amr, och om vilken vi redan har läst att den Helige Profeten (sa) skickade tillbaka honom från Hudaibiyah. Gradvis nådde dessa människor ungefär 70 till antalet, eller enligt vissa berättelser, 300.

På detta sätt var det som om, förutom Medina, också en andra islamisk suveränitet uppstod, som i termer av religion var under den Helige Profeten (sa), men var separat och oberoende i fråga om regering. Å ena sidan var förekomsten av ett oberoende politiskt system inom regionen Hijaz farligt för Quraish, och å andra sidan sårades Muhajirin från Siful-Bahr djupt av Quraish från Mecka. Av denna anledning, efter bara en kort stund, antog relationerna mellan dessa Muhajirin från Siful-Bahr och Quraish från Mecka en form nästan identisk med den som från början existerade med Muhajirin från Medina. Dessutom, eftersom Siful-Bahr var belägen mycket nära rutten som gick från Medina till Syrien, av denna anledning, började konfrontationer mellan Quraishs karavaner och dessa Muhajirin att äga rum. Detta nya krig fick ett mycket farligt tillstånd för Quraish. För det första eftersom Quraish hade blivit mycket svag efter det senaste kriget och för det andra hade deras antal minskat drastiskt. Dessutom, i jämförelse med dem, var den islamiska staten Siful-Bahr, som leddes av nitiska följeslagare som Abu Basir och Abu Jandal, full av den nya trons glöd och styrkan som härrörde från de bittra minnen av grymheter som begåtts mot dem, som inte kände någon opposition.

Resultatet blev att Quraish efter en kort tidsperiod kastade i sina armar och blev bedrövade av attackerna från Abu Basirs parti, med hjälp av en delegation, kom de till den Helige Profeten (sa) och vädjade på grund av deras relation till honom, att kalla Muhajirin från Siful-Bahr till Medina och göra dem till en del av hans politiska system. Dessutom, tillsammans med detta, förverkade de glatt villkoret i Hudaibiyyah-fördraget som föreskrev att "Nya muslimer i Mecka ska inte beviljas skydd i Medina", till den Helige Profeten (sa) av sig själva. Den Helige Profeten (sa) accepterade denna begäran och skickade korrespondens till Abu Basir och Abu Jandal, att eftersom Quraish hade ändrat fördraget på egen hand, kunde de nu komma till Medina. När den Helige Profetens (sa) ambassadör

nådde Saiful-Bahr, var Abu Basir sjuk och sängliggande och han höll på att bli svag. Abu Basir höll mycket kärleksfullt tag i den helige profets (sa) välsignade brev, och kort därefter gick han bort i just detta tillstånd. Efter detta begravde Abu Jandal och hans följeslagare sin modiga och tapperare ledare i Saiful-Bahr och nådde den Helige Profeten (sa) med bitterljuva känslor av glädje och sorg. Sorg för att deras modiga ledare, Abu Basir, som var hjälten i detta konto, förblev berövad på att visa respekt för den Helige Profeten (sa) och glad över det faktum att de själva nådde den Helige Profetens (sa) sällskap och fick således befrielse från Quraishs blodtörstiga angrepp.

Abu Basirs och hans följeslagares intressanta arbete sträckte sig över en era direkt efter Hudaibiyah-fördraget i många månader. Under loppet av denna era ägde även många andra händelser rum, men med avsikten att presentera de räkenskaper som är relevanta för Hudaibiyah-fördraget tillsammans, har vi nämnt det tillsammans med Hudaibiyah-fördraget,' (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 3, s. 150-154)

Hans Helighet (aba) sa att icke-muslimska historiker ofta misstolkar historiska händelser och tar upp anklagelser som ett resultat. De har gjort samma sak när det gäller Hudaibiyah-fördraget. I detta avseende citerade Hans Helighet (aba) Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver:

"Det finns kanske inte en enda anmärkningsvärd berättelse i den Helige Profetens (sa) liv som kristna historiker har lämnat utan invändningar och Hudaibiyah-fördraget faller också under denna princip. Om man lägger undan olika sekundära och obetydliga anklagelser har kristna författare framfört två invändningar med avseende på Hudaibiyah-fördraget:

Det faktum att den Helige Profeten (sa) uteslöt kvinnor från villkoren i Hudaibiyah-fördraget var inte tillåtet i ljuset av villkoren i avtalet eftersom dess ord var allmänna, där både män och kvinnor ingick.

Med relevans för berättelsen om Abu Basir, bröt den Helige Profeten (sa) andan i överenskommelsen, snarare genom att indikera för Abu Basir att han istället för att återvända till Mecka kunde upprätta ett separat parti och sköta sina angelägenheter självständigt. Så den Helige Profeten (sa) agerade mot denna överenskommelse.

Som svar på dessa anklagelser bör man först och främst komma ihåg att denna överenskommelse var med Quraish från Mecka och Quraish från Mecka var ett sådant folk som var i krig med den Helige Profeten (sa) från allra första början. Dessutom var de vana vid att kritisera och framföra invändningar mot även de minsta saker. Trots det var de inte ett långt borta främmande folk, snarare var de den Helige Profetens (sa) folk som var välinformerade om alla omständigheter. Dessutom låg de fullständiga detaljerna i villkoren i avtalet och deras fullständiga bakgrund framför deras ögon. Därför, om Quraish från Mecka, som var den inblandade parten i detta avtal, inte protesterade mot denna handling av den Helige Profeten (sa), och inte ansåg att det var emot avtalet, hur kan då de människor som kom 1300 år senare, för vilka många finare detaljer gömdes och som inte var fullständigt informerade om bakgrunden till detta avtal, har rätt att ta upp ett

anklagelser? Detta är helt ologiskt att de som hela denna redogörelse inträffade för ansåg att det var rätt vid den tiden och förblev tysta, medan de som kom 1300 år senare gjorde ett stort väsen. När allt kommer omkring, vad är anledningen till att Koranen, Ahadith och Arabiens historia är full av anklagelser som de otrogna i Mecka och de andra otrogna i Arabien skulle rikta mot den helige profeten (sa) och islam, men det finns inte till och med den minsta antydning om ett påstående att muslimerna agerade mot Hudaibiyah-fördraget.

Dessutom bevisas det av det mest autentiska vittnesmålet att efter Hudaibiyah-fördraget, när den helige profeten (sa) skickade ett brev till kejsaren i Rom och bjöd in honom till islam, hände det att Abu Sufyan bin Harb, hövdingen i Mecka, var också i Syrien. Heraclius, kungen av Rom, kallade honom till sitt kungliga hov och ställde vissa frågor till honom om den helige profeten (sa). Bland dem var också frågan: "Har denna anspråkare på profetskap från ditt folk någonsin brutit en överenskommelse?" Som svar på denna fråga var orden som yttrades av Abu Sufyan, som vid den tiden var de otrognas chef och var den häftigaste av islams fiender:

"Nej, Muhammad (sa) har aldrig visat sig vara förrädisk i frågan om sina förbund. Men i dessa dagar har vi ett vapenstillestånd med honom, men jag vet inte hur han ska göra förrän detta avtal ingås. Abu Sufyan sa det under hela denna dialog, förutom denna fras, kunde han inte säga något mer för att skapa ett eventuellt tvivel i Heraclius hjärta mot den Helige Profeten (sa)."

Denna dialog mellan Abu Sufyan och Heraclius inträffade inte omedelbart efter Hudaibiyah-fördraget. Snarare måste det ha tagit lite tid för den Helige Profeten (sa) att förbereda och sedan skicka ett brev till Heraclius som bjuder in honom till islam, och sedan för det brevet att nå Heraclius, och sedan för sammankomsten av Heraclius kungliga hov, och att hitta Abu Sufyan och kalla honom till den domstolen, etc. Det är tänkbart att då Abu Basirs flykt till Medina och händelserna med Ummi Kulthum och andra muslimska kvinnor som lämnade Mecka och nådde Medina hade redan ägt rum. Det är av denna anledning som alla historiker nämner redogörelsen för Abu Basir och Ummi Kulthum först och sedan redogörelsen för brevet till Caesar of Rome senare. Men trots detta kunde Abu Sufyan inte ta upp anklagelsen om kontraktsbrott mot den Helige Profeten (sa), även om hans ord indikerade att det var hans önskan att göra en invändning om möjligt. Trots detta fruktar inte kritiker födda 1300 år senare Gud medan de riktar anklagelsen om kontraktsbrott mot den Helige Profeten (sa). tyvärr! Vad olyckligt det är!

Sedan, om vi går djupare in i detaljerna i dessa anklagelser, blir deras svaghet ännu mer uppenbar. Till exempel är det första påståendet att både män och kvinnor faktiskt ingick i detta avtal. Den Helige Profeten (sa) agerade tyranniskt och förklarade kvinnor befriade. Som vi redan har nämnt är detta påstående falskt och grundlöst eftersom avtalets ord som finns nedtecknade i den mest autentiska berättelsen tydligt nämner att endast män var föremålet för detta avtal och inte både män och kvinnor. Eftersom vi redan har sett orden i avtalet som nedtecknat i Sahih Bukhari, är de följande:

"Varje som helst bland oss som kommer till dig ska lämnas tillbaka till oss, även om han är muslim."

I närvaro av dessa klara och obestridliga ord är det inte bara orättvist att invända att både män och kvinnor i själva verket var avsedda i detta avtal, det är snarare fullkomlig oärlighet. Om det sedan påstås att i olika historiska berättelser inte ordet Rajul eller "man" används i avtalets ord, utan att allmänna ord används som hänvisar till både män och kvinnor, så är svaret på detta att för det första, den mer autentiska berättelsen bör föredras och när ordet Rajul eller "man" har använts i den mest autentiska berättelsen, måste det definitivt anses vara det korrekta ordet. Dessutom, om orden som nämns i historiska berättelser studeras, stöder de också den förklaring vi har tillhandahållit. Till exempel, i den mest kända och berömda historiens bok, Sirat Ibni Hisham, nämns följande ord:

"Varje individ från Quraish som kommer till Mhammad (sa) utan tillstånd från sin förmyndare, ska återlämnas till Quraish."

Utan tvekan, i dessa arabiska ord, har ordet "man" inte nämnts tydligt, men en individ som besitter de mest grundläggande kunskaperna i det arabiska språket är medveten om att på arabiska, till skillnad från olika andra språk, används separata tider och pronomen för män och kvinnor. I det ovan nämnda stycket har man från början till slut använt manliga tider och manliga pronomen. Därför, enligt principen för utarbetandet av fördragets språk, bör endast män betraktas i denna fras och inte män och kvinnor kollektivt. Utan tvekan, i vanligt idiom, används den manliga tiden för att hänvisa till både män och kvinnor ibland, men det är uppenbart att frasen i fråga inte är den här typen av fras. Tvärtom, det är meningen med ett avtal, som har lagens rang, snarare en rang ännu högre. För varje ord är nedskrivet efter noggrant begrundande och valet av ord görs efter korsförhör och godkännande av båda parter. Därför, i fallet med en sådan fras, bör den betydelse som är mest begränsad och specifik accepteras. Följaktligen skulle slutsatsen från detta perspektiv vara att endast män ingick i detta avtal och inte män och kvinnor inklusive.

Dessutom, som nämnts ovan, skulle det innebära att återvända till en kvinna som är av det svagare könet och i allmänhet är utlämnad till sin man eller manliga släktingar, att kasta henne tillbaka till misstro och polyteism med sina egna händer, vilket inte bara är långt från känslor av barmhärtighet och medkänsla, men också jämlikhet och rättvisa. Ingen tvekan om att genom att återvända en man fanns risken att de otrogna i Mecka skulle utsätta honom för olika typer av tortyr och sorg, men ändå är en man en man. Inte bara kan han uthärda mer lidande utan som behövs genom att gömma sig eller fly, eller genom att skapa ett partnerskap, etc., kan han öppna många vägar för sin egen befrielse; men vad kan en hjälplös kvinna göra? Under sådana omständigheter var det fallet med att med våld beröva henne islam eller döden. Under dessa omständigheter var det helt omöjligt för en barmhärtig och ädel person som den Helige Profeten (sa) att återvända hjälplösa och utsatta muslimska kvinnor tillbaka till de tyranniska otrognas grymheter. Allt som gjordes var alltså inte bara korrekt och helt i enlighet med avtalet utan det var också helt lämpligt och korrekt enligt den sunda principen om jämlikhet och rättvisa, barmhärtighet och medkänsla. Inget mer än en bedrövlig skam kom över dem som protesterade, eftersom de inte höll tillbaka sin kritik, ens angående en ordning för skydd av förtryckta och hjälplösa kvinnor.

Det andra påståendet hänför sig till Abu Basirs berättelse. Men vid eftertanke visar sig detta påstående också vara helt svagt och svagt. Utan tvekan ingick den Helige Profeten (sa) en överenskommelse som säger att varje individ, d.v.s. varje man som flyr till Medina från de otrogna i Mecka, han ska återlämnas även om han är muslim. Men frågan är om den Helige Profeten (sa) agerade i opposition till detta avtal? Inte alls! Inte alls! Istället visade den Helige Profeten (sa) en sådan fullständig och magnifik uppfyllelse av denna överenskommelse att världen inte kan presentera dess likhet. Begrunda bara – när han blir övertygad om islams sanning flyr han från Mecka, och för att rädda sig själv från förföljelsen av Quraish och rädda sin tro når han i hemlighet Medina. Men hans grymma släktingar förföljer honom också och med svärdets kraft vill de kraftfullt vända honom från islams sanning. Efter detta presenterar sig båda parter inför den Helige Profeten (sa). På en känslomässig ton och skräckslagen säger han till den Helige Profeten (sa), "O Allahs Sändebud! Gud har slutit mig till islams välsignelse. Det liv av sorg och fara som ligger framför mig om jag återvänder till Mecka är känt för dig. Sänd mig inte tillbaka för Guds skull!" Men i motsats till detta kräver Abu Basirs släktingar från den Helige Profeten (sa) att det är hans överenskommelse med dem att varje man som kommer till Medina ska återlämnas. Abu Basirs sorg och hans följeslagares indignation är framför ögonen på den Helige Profeten (sa), och hans egna känslor framkallar ett slag i hans hjärta; men denna förkroppsligande av ärlighet och sanning, som förblir fast vid sitt förbund i likhet med en klippa, säger verkligen med så vackra ord:

"O Abu Basir, sannerligen vet du att vi har ingått ett fördrag med dessa människor och att vara oärlig mot sitt förbund är inte tillåtet i vår religion. Du bör följa med dessa människor och om du förblir fast vid islam med tålamod och orubblighet så skall Gud själv öppna en väg till befrielse för dig och andra hjälplösa muslimer som du själv."

I ljust av denna instruktion från den Helige Profeten (sa), lämnade Abu Basir med Makkans. På sin väg tillbaka, när han fysiskt övervann de som hade fängslat honom och återvände till Medina igen, när han såg honom sa den helige profeten (sa) argt:

"Ve hans mor. Den här mannen tänder krigets eld. tyvärr! Om det fanns någon som skulle kontrollera honom!"

När Abu Basir hör dessa ord blir Abu Basir säker på att den Helige Profeten (sa) skulle skicka tillbaka honom åt båda hållen och lämnade därför i hemlighet Medina och etablerade en boning åt sig själv på en avlägsen plats. Om nu hela denna redogörelse analyseras på rätt sätt, hur var den Helige Profeten (sa) ansvarig för detta och vilka anklagelser kunde resas mot honom? Istället är sanningen att den Helige Profeten (sa) undertryckte sina känslor och uppfyllde förbundet och inte bara en gång, utan skickade tillbaka Abu Basir två gånger. Dessutom sände den Helige Profeten (sa) honom tillbaka med så magnifika ord att världens historia inte kan presentera dess likhet. Den Helige Profeten (sa) undertryckte sina egna känslor, han undertryckte sina följeslagares känslor, han undertryckte Abu Basirs känslor, och han uppfyllde förbundet till varje pris. Om då Abu Basir befriade sig från folket i Mecka och gick någon annanstans, vilka anklagelser kan riktas mot den Helige Profeten (sa) och vilket villkor i fördraget som fastställde skyldigheten för den Helige Profeten

(sa) att återvända någon som hade flydde från Mecka, oavsett var han befinner sig? tyvärr! Vad olyckligt det är! Islams fiender handlade inte rättvist med islam i någon fråga.

Dessutom, om det påstås att den Helige Profeten (sa) kunde ha skickat en order till Abu Basir i sitt etablerade läger att återvända till Medina, och eftersom han inte gjorde detta, därför, även om den Helige Profeten (sa) inte bröts avtalets ord, han agerade mot dess anda. Som sådan är detta påstående också ett av ren okunnighet och orden i avtalet och andemeningen i dessa ord avvisar den. Villkoret i avtalet att om en muslim bosatt i Mecka flydde till Medina, skulle den Helige Profeten (sa) återvända honom, bevisar tydligt att syftet med detta villkor var att säkerställa att en sådan person, trots att han var muslim, skulle detta inte accepteras i kretsen av Medinas islamiska regering. Med andra ord, även om han borde vara muslim i termer av tro, skulle den Helige Profeten (sa) inte inkludera honom i regeringen i Medina. Om då, en sådan individ hade blivit utesluten från den islamiska regeringen enligt villkoren i avtalet, hur kan ett krav göras med relation till honom att den Helige Profeten (sa) skulle beordra honom att återvända oavsett var han befinner sig. Därför, hur allvarlig orättvisa det är att om den Helige Profeten (sa) skulle behålla en sådan individ i Medina, påstods det att den Helige Profeten (sa) hade en överenskommelse om att han inte skulle inkludera honom i sin regering, även om han vara muslim. Sedan, om den Helige Profeten (sa) skulle överlämna honom till folket i Mecka, utvisa honom från Medinas regering och skicka ut honom från Medina, påstås det varför inte den Helige Profeten (sa) inkluderade honom i hans regering och skicka en order till honom? Därför är detta påstående politiskt sett så svagt och så svagt och så meningslöst att ingen förnuftig individ kan ta hänsyn till det. Dessutom är sanningen att detta orimliga villkor som inkluderades i detta avtal av de otrogna, att ingen muslimsk Muhajir skulle beviljas skydd i Medina, förvandlades till ett straff av Gud. Dessutom fick de höra att deras budbärare var trogen sitt förbund i alla fall, men att de planterade törnen på sin egen väg och högg sina egna händer med vapen som de själva tillverkade. Dessutom, när de själva så att alla muslimska ungdomar från Mecka som kom till Medina inte skulle förvaras i Medina och att han skulle anses utesluten från Medinas regering, hur kan de då kräva från samma mun att den Helige Profeten (sa) påtvinga sådana människor sin regerings styre och beordra dem tillbaka till Mecka, var de än bor? De presenterade själva villkoret att den Helige Profeten (sa) får styra dessa människors själar och deras angelägenheter i livet efter detta, men inte bör bli härskare över deras regering och världsliga angelägenheter. Sedan, när de uteslöt dem från den Helige Profetens (sa) regering, vilka invändningar kan det då finnas mot den Helige Profeten (sa)? I vilket fall som helst, detta var en komplott från Quraish från Mekka som störtades över dem själva, och hur som helst, den Helige Profetens (sa) person var ren och förblev ren. Den Helige Profeten (sa) uppfyllde förbundets ord och avskedade Abu Basir från Medina och överlämnade honom till folket i Mecka. Dessutom uppfyllde den Helige Profeten (sa) andan i denna överenskommelse, liksom den faktiska innebörden av detta tillstånd. Den Helige Profeten (sa) uteslöt Abu Basir och hans följeslagare från sin egen regering. Så den Helige Profeten (sa) förblev sanningsenlig i alla avseenden och de otrogna blev offer för sin egen fälla. Till slut kom de till den Helige Profeten (sa) förödmjukade genom att de själva ville ta denna klausul ur avtalet.

Sedan, för att hävda att genom att säga: 'Ve hans mor, den här mannen tänder krigets eld. Om det bara fanns någon som kontrollerade honom', indikerade den Helige Profeten (sa) för Abu Basir att han skulle göra sitt eget parti och föra krig mot Quraish, är en sådan orättvisa och en så korrupt mentalitet, och i ljuset av situationen, är sådan okunskap! Dessa ord är tydliga bevis på sanningshalten hos den Helige Profeten (sa) och hans avsky för onödigt krig. Dessutom bevisade

dessa ord att den Helige Profeten (sa) uttryckte sin immunitet mot och avsky mot denna handling av Abu Basir, och inte att han ville locka honom att föra krig genom något dolt budskap.

Sedan kan man tro, som Sir William Muir har kommit fram till, att de sista orden från den Helige Profeten (sa) också kan betyda, "Om han bara hade med sig en grupp av anhängare!" Vissa kanske tror att detta visar att den helige profetens (sa) önskan var att om Abu Basir skulle hitta en följeslagare, så kanske han kan antända krigets eld, och i denna fras verkar det finnas en indikation på att anstifta krig. Svaret på detta är att för det första är översättningen vi har gjort i fullständig överensstämmelse med arabiska idiom, exempel på vilka finns rikligt i Ahadith. Utöver detta, om hypotetiskt den andra betydelsen accepteras, även då, i sammanhanget med uttrycket, skulle innebörden av denna fras inte vara något annat än, "Om Abu Basir skulle hitta en likasinnad följeslagare, skulle han hetsa upp krigets eld. Men tack och lov har han inga sådana följeslagare i Medina." Därför, vilken betydelse man än tar, är sammanhanget för detta uttryck och dess inledande delar tillräckligt bevis på det faktum att avsikten med den Helige Profeten (sa) var att tillrättavisa Abu Basir, inte att hetsa honom till krig. Kan en individ som börjar sin mening med ord av missnöje och förebråelse som: "Ve sin mor, han är på väg att tända krigets eld", då omedelbart uttala sådana ord i sin mun, "Ja! faktiskt, tända gnistan av krig"? När allt kommer omkring, i iver att ta upp ett påstående, bör man inte förverka sunt förnuft! Dessutom är det största att notera vilken effekt dessa ord från den Helige Profeten (sa) hade på Abu Basir och vad förstod han av den Helige Profeten (sa)? I samband med detta nämns i just denna berättelse följande ord:

"När Abu Basir hörde dessa ord från den Helige Profeten (sa), förstod han att den Helige Profeten (sa) skulle återlämna honom till Meckas folk i alla fall", varpå han i hemlighet flydde och lämnade någon annanstans.

tyvärr! Hur olyckligt är det inte att individen som direkt tilltalades av dessa ord förstod att den Helige Profeten (sa) var missnöjd med hans agerande och att den Helige Profeten (sa) på något sätt skulle återvända honom till Mecka; ändå har de nådiga som kom 1300 år efter, hävdad att den Helige Profeten (sa) i verkligheten lockade Abu Basir att göra sitt eget parti och föra krig. Må fördomar förstöras! Det borde finnas en gräns för orättvisan.' (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 3, s. 154-162)

Hans Helighet (aba) sa att dessa alltid har varit dubbelmoralerna för de som påstår sig vara förespråkare för rättvisa, snarare sprider de oordning i världen och detta är samma oordning som vi bevittnar idag. Hans helighet (aba) bad att Gud skulle ge förnuft till världen, särskilt muslimerna, och skydda dem mot antikrists knep.

Sammanfattning utarbetad av The Review of Religions